Триаголници

Марија Макеска

(Marguerite Merington)

drugizborovi

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

otherwords

Триаголници

Марија Макеска

Лук обожаваше математика, а имаше само дванаесет години. Собата му беше преполна со геометриски фигури и тригонометриски формули, како и авиони, а поради постојаното лепење нови постери, сината боја на ѕидовите веќе му беше полу-излупена а не беше да кажеш некое антисоцијално дете кое не си игра со другарчиња, напротив, имаше многу другари, но најдобриот другар му беше девојче, Ема. Имаа исклучиво платонска врска што започнала уште во градинка, понекогаш дури се однесуваа како неразделиви близнаци. Бидејќи и двајцата беа единци, понекогаш се викаа „брат“ и „сестра“ меѓу себе а многу и си личеа, со оглед на тоа што не беа во сродство. Лук и Ема живееја во прекрасниот, стар град Ливарден, или Лоуверт на фризиски, уникатно место полно со канали и со некоја своја, посебна убавина. Како дете кое обожаваше да гледа фигури, Лук одамна имаше забележано дека Ливарден е уникатен по тоа што наједноставната геометриска фигура во светот, триаголникот, е присутна во секој споменик – во мостовите, градбите, дури и училиштето во кое, тогаш, тој беше седмо одделение. Беше речиси пролет, месец март, кога епидемијата на грип дивееше низ училиштето и кога Лук се разболе. Толку беше болен што со денови не можеше да стане од кревет. Мајка му, како самохран родител, едвај врзуваше крај со крај меѓу работните и мајчинските обврски. Тоа што син ѝ беше настинат, дополнително ја исцрпуваше, и со оглед на тоа што Лук постојано заборавaше да се напие лекови, реши да го однесе на доктор пред да се влоши ситуацијата. Но, дури и со лековите грипот никако да помине, и го залегна Лук во кревет цели три недели. Ема често наминуваше за да му остави домашни на Лук, ама не седеше многу за да не ја фати вирусот. Конечно, на крајот од третата недела, се јави наставникот на Лук за да го повика да присуствува на тестот по математика. Мајка му се бунеше, но од училиштето беа упорни.

Лук мораше да присуствува на тестот, и точка а не беше фер, Лук имаше пропуштено толку многу поради отсуство, и сега требаше да отиде само за да добие единица. Толку време беше поминал во кревет, не правеше ништо освен што си ја мереше температурата и што пиеше апчиња. Но, за некое чудо, баш утрото кога требаше да оди на тест, на него му беше подобро. Докторот, кој беше пријател на мајка му, постојано прашуваше за него дали е подобар, и многу се трудеше да биде пример за водење здрав живот. Лук му се јави рано утрото без колебање. „Подобар сум денес, докторе. Јадев вчера, добро се наспав, и еве сега се спремам за училиште." Со фиксниот во рака отиде кон плакарот, долгиот кабел влечејќи го позади него, го отвори и зеде едни панталони, маичка и еден дуксер; се облече и продолжи со телефонот кон кујната

Невообичаено енергична, мајката на Лук го отвори фрижидерот и набрзина му направи сендвич. Лук расеано седна на масата и започна алчно да го јаде својот појадок, продолжувајќи го разговорот:'...Сакаат да полагам тест по математика. Наставничката не ми даде еден ден можност да се одморам. Мајка ми се обиде да разговара со одговорните но тие не дозволуваат да го одложам. Зошто не? Бидејќи тие не сакаат да доцнам со учењето. Еден месец е долго време да бдеш отсутен и болен... Благодарам, докторе. Да, ќе наминам до кај мајка ми наредната недела да се видиме. Поздрав. Тој спушти, касна уште еднаш од појадокот, го зеде својот ранец и побрза да излезе низ вратата.

'Ќе се видиме подоцна, мајко!' 'Немој да го заборавиш ручекот!' Таа побрза кон вратата да му го даде сендвичот. Лук застана, се врати назад и го стави во својот ранец.

'Немој да се зближуваш со никој, во ред?' 'Да, мајко,' рече тој. Но ништо немаже да го запре да се види со Ема. Кога старомодното ѕвоно од школото се огласи низ ходникот, Наставничката ги раздели листовите со тестот. Кога таа помина покрај Лук и веќе беше завртена со грбот, Лук го исплази јазикот како знак за навредливост поради тоа што мора и тој да го полага тестот.

Неговите соученици гласно се насмеаја со одобрување на неговата постапка. Потоа тој погледна во тестот. Се беше за Питагорината теорема, за пресметување на волумен на облик, за точната должина на сите страни, за квадратот на хипотенузата. Тој не беше тука за овие работи, па иако имаше слики со овие формули по ѕидовите, тој не научи како да ги користи. Погледна во часовникот. Беше 11.15 претпладне. Погледна наоколу и ја виде наставничката како гледа во нејзиниот бележник, замислено. Го свтри погледот кон тестот на Ема. Таа седеше веднаш до него, но на посебна маса. Ема го забележа тоа и го сврте тестот за тој да може подобро да види. Лук климна потврдно и започна да ги копира нејзините одговори. Сега беше 11.25 пред пладне. Наставничката го крена погледот и кога ја виде Ема како седи преблиску до Лук, рече: 'Ема, твоето внимание треба да биде насочено кон твојот тест, не на твојот сосед.' Ема се врати во нормална позиција, знаејќи дека наставничката ќе ја избрка ако не направи како што тоа се бара од неа. Лук погледна во својот тест. Нацрта еден висок кловн во триаголно одело, а потоа додаде и име: Џокер. Сега беше 11.40 пред пладне. Неколку деца веќе ги предадоа своите тестови. Лук продолжи да црта. Веќе беше 11.48. Се повеќе ученици ги предаваа своите тестови. Лук беше сигурен дека ќе падне, па реши и тој да го предаде тестот. Ја напушти училницата разочарано. Ема го следеше. 'Што се случи?' Дали воопшто учеше?' 'Не можев. Имав многу висока температура.' Лук се упати кон главниот влез. 'Можам да ти помогнам сега ако сакаш,' извика Ема очајно додека брзаше да го стигне. 'Сега е касно. Но ти благодарам.' Беше потонал во своето разочарување и само сакаше да излезе од таму. Ема застана во ходникот, гледајќи го. Потоа заѕвони за на час и таа мораше да оди.

Лук си отиде, но не замина дома. Сакаше да се прошета низ градот, да оди некаде, да талка наоколу за време на својот бесцелен пат. Пролетта со сигурност се чувствуваше во воздухот, расонувајќи ги уличните изведувачи во центарот на градот кои веќе беа излегле обидувајќи се да ги започнат трговските дејности, и расположувајќи ги музикантите кои ги свиреа своите инструменти и граѓаните кои јадеа во кафулињата и рестораните.

Патот го донесе до паркот Принцехоф, каде седеше сам, гледајќи ги птиците како треперливо летаат и пеат, слушајќи го звукот на водата и посматрајќи ги поминувачите. Одеднаш чу позната класична мелодија за која знаеше сет свој живот. Се работеше за едно романтично, страсно дело, наречено „Синиот Дунав“. Тој отиде кај музичарката, која беше седната на мост, сама, свирејќи виолина. Имаше околу четиринаест години, валкано лице и смрдлива облека. Имаше и ќебе завиткано околу рамењата. Беше питачка. Тој подзастана за да ужива во последните моменти од прекрасно отсвирената мелодија. Само што заврши, веднаш ја засвири „Дунавовата љубов“, гестикулирајќи му на Лук да стави паричка во кутијата. Лук ја погледна зачудено, остро, но сепак беше заинтересиран за музиката. „Ми се допаѓа твојава песна,“ ѝ рече. Питачката продолжи да свири, замолчана и посветена, фокусирана и непристрасна. Лук погледна кон празната кутија пред неа и го помириса воздухот. „Лошо мирисаш. Никогаш не би ти ставил пари во кутијата,“ ѝ рече. Додека тој арогантно се сврте и тргна да си оди, таа го завери предаторски и набрзина свитка парче хартија во топче и го фрли кон него. Веднаш му се врати на свирењето, и изгледаше крајно невознемирена и комплетно фокусирана на својата музика. Лук се сврте, но таа се преправаше дека повеќе не го забележува. Додека се оддалечуваше, таа повторно го погледна и на свое големо задоволство забележа шкртаница од молив заокружена со бела точка на неговото палто.

Лук не ја забележа промената на неговиот грб, но белата точка се раширувaше доста брзо. Додека да стигне дома, неговиот ранец стана претежок и тој мораше да го фрли само што влезе низ вратата. Ги погледна своите раце - се претвораа во црно белиот лик кој од цртан филм кој го претставуваше него!

Побрза во бањата да ја измие „белината“ од себе, но се што успеа да постигне беше да се направи утоп. Се претвораше во хартија. Стоеше беспомошно пред огледалото, врискејќи и гледајќи го своето лице како се претвора во црно-бело.

Го грабна фенот и го притисна копчето, но неговите раце веднаш почнаа да се мрдаат неконтролирано пред силната воздушна струја. Инстинктивно скокна наназад додека сеуште имаше малку сила и тргна кон вратата. Но тогаш го слушна клучот на мајка си како влегува во бравата.

Брзо се скри од видикот застанувајќи спроти ѕидот, но остана близу до неговиот ранец. Неговата мајка ја отвори вратата и зачекори во кујната и додека ја оставаше нејзината торба и намирниците, Лук скокна од зад вратата и исчезна во својот ранец.

Ранецот направи малку врева, доволно за да го привлече нејзиното внимание. „Лук? Дали си дома?” извика таа. Погледна наоколу. Забележа како се појави насмеано лице на пост ит белешка, придружено со зборовите „Јас сум кај Ема да учам. “Се заврти наоколу и го подигна благо муртејќи се. „Не требаше да се зближува со никого“, помисли таа. „А сепак, не можам да го сопрам.“

Тој мораше да ја напише својата домашна работа. Лук го спушти моливот стоејќи под белешката која само што ја напиша, дишејќи длабоко. Се погледна себеси. Тој сега беше во хартиена димензија каде што се беше направено од хартија, мастило и молив.

Направи неколку чекори на ливчето хартија, само за да види што ќе се случи. Се вртеше наоколу како да е без тежина. Чекореше во просторот, исто како што би чекорел надвор. Појде до трите триаголници, скокна на нив и се качи на највисокиот. Се насмевна широко и одеднаш повторно скокна долу. „УРААААА“

Напиша голема буква Т со неговите прсти, ги грабна рацете на буквата и танцуваше со неа. Несвесен за звукот на Руското Валцер кој свиреше во позадина, тој случајно ги погодуваше неговите сопствени чекори со ритамот. Тогаш одеднаш тој ги зафрли неговите раце околу буквата, ја наведна главата наназад и се насмевна безгрижно. Тогаш ја забележа вратата на која пишуваше „ОТВОРИ МЕ“.

Но таму немаше клучеви, само буквата Р, која тој ја подигна и ја искористи за да отклучи. Тој влезе внатре и веднаш падна во празнина, потонувајќи надолу и надолу.

.Слета на кутија, цела од триаголници. Зhistòтетеравено се исправи и исплашено погледна наоколу. Џокерот кој го имаше нацртано на тестот по математика излезе од друга кутија држејќи ги неговите белешки, мавтајќи со рацете и решаваше математички проблеми. Погледна во Лук, незабележувајќи го неговото поприлично нецеремониално пристигнување, рече: „Ќе ми кажеш ли колку е косинус од 26?“

Лук зјапаше во него со неверување. "Океј, разбирам", рече Џокерот, "ти не си математичар." Џокерот излезе од кутијата и почна да оди во воздух, решително броејќи. Одеднаш, повторно се заврти кон Лук. "Чекај! Ти не си триаголен."

Лук сè уште беше во шок.

"Јас сум Џокер, патем. Јас сум решавач на проблеми. Од каде си, овално-главо дете?"

" Ливарден ". Тивко одговори Лук.

„ Ливарден? Нашиот град? Би сакал да се прошетам низ него и да го видам во сите негови бои!“ Џокерот беше видно изненаден од оваа посета од другата димензија.

„Како мислиш? Па, Ливарден е разнобоен.“

„Токму така. Да, разнобоен е, но само луѓето и животните од обоената димензија можат да го видат.“

„Каде сум јас?", Праша Лук, сè уште тетеравејќи се на нозе.

„Во твоите математички проблеми."

„Не разбирам".

„Како што реков, ти си внатре во математичките проблеми", Џокерот стрпливо повтори.

"Каде е тоа?"

"Па, дојди со мене и ќе дознаш." Џокерот почна да оди кон вратата, броејќи со рацете и постојано пишувајчи на неговите белешки. Лук поита по него и ја отвори вратата. Силна бела светлина блескаше надвор од прагот, и Лук потона низ неа.

Погледна наоколу целосно вчудоневиден. Се наоѓаше во анимиран град целосно направен од триаголници! Луѓето беа триаголни, автомобилите беа триаголни и зградите сите беа направени од триаголници. "Џокер, зошто Ливарден е цел направен од триаголници? И зошто е сѐ црно и бело? Каде се сите бои? ", праша Лук.

"Како што реков, тука не е исто како во обоената димензија..."

Лук забележа дека на секој триаголник има напишано математичка формула. Зад автомобили имаше информации за тоа колку гориво трошат, колку брзо минуваат облаците, колку топлина создава сонцето, колку тежат луѓето, колку брзо одат итн. Илјадници формули насекаде. Лук беше целосно опкружен со формули.

„Леле! Во право си, Џокер." Лук го следеше Џокер долж улицата. "Патем, зошто те викаат Џокер?"

„Добро прашање. Тоа е затоа што јас ја правам секоја пресметка во светот."

„Тогаш, зошто не дојдовте да ми помогнете кога јас ве нацртав на мојот тест по математика?"

„Ти ме нацрта? Хм ... Но, јас отсекогаш сум овде.

"Имаше триаголници на кои требаше да ја пресметам должината на нивните страни и да го одредам нивниот волумен.

„Види вака, теоријата на триаголници е едноставна. Це на светов се состои од триаголници. Разбираш ли? “ праша Џокер.

„По нешто, мислам,“ одговори Лук.

Џокер зема лист, го потпре на ѕидот и почна да објаснува. „Ова е правоаголник, може да се подели на...“

„Два триаголника.“ рече Лук.

„Точно! И овие два триаголника може да се поделат на..“ објаснуваше Џокер.

„ Многу триаголници“, се уфрлаше Лук.

„ Секој триаголник може да се подели на два правоаголни триаголника и притоа да се пресмета должината на страните со помош на Питагорината теорема“.

„Тоа е тоа што Ема ми го објаснуваше. Морам да одам да ги решам задачите. Ох, не можам. Наставникот утре ќе ни ги враќа оценките. Како да излезам од книгава за математика Џокер? „

„Неможеш да излезеш никогаш“ одговори Џокер. Почна да се смее хистерично, како да имаше нешто на ум и продолжи да оди по улицата. По пат ги решаваше формулите и грешките на кои наидуваше. Лук го следеше, што од радозналост, што дека не знаеше што друго да прави.

Џокер влезе во Принцхоф паркот. Одеше и внимателно го слушаше звукот на водата, птиците и се околу него. Од далеку се слушаше звук на виолина. Како што се доближуваа така на Лук му стануваше се попозната таа мелодија. Беше тоа неговата омилена „На убавиот син Дунав“.

„Зошто едноставно неможам да излезам од книгава“ си помисли Лук.

Џокер му ги прочита мислите и сакаше да ја смени темата.

„Музика! Зар не е прекрасна? Музиката и матматиката одат заедно како брат и сестра. Музиката те прави попаметен, а математиката ти покажува дека се на светов е поврзано со музиката.“

Џокер го поведе Лук на мостот каде што свиреше питачката.

Лук ја препозна.

„Поздрави се со Констанца, таа е нашата инспирација.“ рече Џокер покажувајќи кон седнатата виолинистка. На Лук срцето му подзастана. Свати дека бил намамен да дојде тука откако ја имаше понижено.

„Здраво,“ рече Лук со наведната глава.

Питачката почна да свири некоја лута мелодија.

„Како знаеше дека сме се сретнале?“ Лук го праша Џокер неприметно.

„ Ливарден е живописен само во твојата димензија, нели? Праша Џокер.

Питачката наеднаш престана да свири. Лук не знаеше што да каже и меѓу нив настана непријатна тишина.

„Свири нешто весело Констанца“ рече Џокер прекинувајќи ја тишината. Питачката почна да ја свири добро познатата весела кратка мелодија „Анен Полка“. Лук бесе лут на себеси. Џокер, од друга страна, потскокнуваше на музиката насмеан како мало дете.

„ Жал ми е Констанца... Не знаев дека си... “ почна Лук.

Питачката повторно престана да свири.

„Навистина ми е жал“ Лук повтори.

Без да го уважи неговото извинување, Констанца почна да свири една иритирачка и многу вознемирувачка мелодија што ги здрма околните згради и мостот, предизвикувајќи големи бранови во каналот и стресувајќи го тлото под нив. „Те молам помогни ми да си отидам дома“, праша Лук, овојпат поозбилно него претходно. Констанца го игнорираше и продолжи да свири.

Сфаќајќи дека нема слух за неговите поплаки Лук му се обрати на Џокер кој веќе беше оддалечен па Лук за да го стаса мораше да потрча неколку минути. „Каде одиш Џокер?“ „Еј повторно ти“, Џокер се сврти кон Лук истровремено продолжувајќи упорно да ги решава своите математички проблеми. „Чекај малце, не сакаш да бидам овде?“ Лук наеднаш се почувствува осамен иако стоеше веднаш до лицето во триаголниот костум. „Зафатен сум“, одговори Џокер. „Зошто луташ наоколу?“ „Не лутам наоколу. Ги проверувам пресметките во градот.“ „Пресметки?“ „Зошто?“ „Ја известувам Мајката Природа да ја уверам дека четирите основни сили на Природата се во рамнотежа“. „Би сакал да можев да разберам за што зборуваш.“ Зборовите го надминуваа неговиот ментален капацитет. „Ќе разбереш еден ден“, одговори Џокер додека сè уште броеше. „Е, дали барем можеш да ми кажеш како да одговорам на прашањата што не ги одгворив на тестот?“ Немаше никаков одговор. Лук внимателно чекаше на улицата гледајќи како Џокер полека се оддалечува. Во еден момент на изненадување на Лук, се сврте и рече „Користи ја главата.“ Лук си ја почеша главата и стоеше здрвен некое време зјапајќи во триаголниците. Одеднаш доби една идеја. Беше скоро 7:30 попладне. Ема си седеше во пижами удобно на бирото во нејзината соба пишувајќи ја домашната по математика. Наеднаш на нејзиниот учебник по математика се појави смајли. „Ема!“ Ема се сврти кон прозорецот. Надвор беше црна темница. Завесите малку се помрднаа пуштајќи внатре свеж вечерен воздух. „Ема!“ „Јас сум, Лук.“ Слушај не очекувам да знаеш каде сум или пак да ме препознаеш, но знам дека ме слушаш.“ Ема погледна наоколу вчудоневидена. Стана и го затвори прозорецот. „Јас сум во твоите учебници по математика Ема.“ Ема погледна надолу на страната на отворениот учебник по математика. Лук ѝ се насмевна во облик на црно-бело нацртано смајли. „Ајдее што се случува?!“ Таа подскокна наназад од страв. „Знам дека не можеш да си поверуваш на очите, но тоа сум јас Лук.“ „Ќе ги запалам учебниците по математика“ скоро да вресна. „Не сестро тоа навистина сум јас. Ако ги запалиш учебниците по математика, јас ќе исчезнам и нема да можеш да ја напишеш домашната.“ „Не знам, ама сум. Слушај, морам да се извлечам од овде и само ти можеш да ми помогнеш“. Во истиот момент заѕвони телефонот.

Ема ја крена слушалката. „Ало?“ „Здраво, на телефон е мајката на Лук. Сакав да прашам дали Лук е сè уште таму. Не ми се јавил денес, а оставил порака дека ќе оди кај тебе за да учите“. „Кој е?“ - прошепоте Лук. „Мајка ти“, му одговори Ема, шепкајќи. Потоа таа рече во телефонската слушалка: „Да, овде е. Многу учеше па скоро заспа.“ „Можам да дојдам и да го земам“. „Сè уште не сме ја довршиле домашната задача по математика“, излажа Ема лесно, за цело време гледајќи во Лук, „и најверојатно ќе ни треба цела ноќ. Мајка ми ќе се врати наутро, нема потреба да се грижите“. „Може ли малку да позборувам со него?“ „Речи да“, прошепоте Лук. Ема ја стави телефонската слушалка врз книгата. „Ало? Да мамо, добар сум. Само малку дремнав“. Се преправаше дека се прозева. „Само, морам да ги надокнадам училишните обврски ... Благодарам мамо. Те сакам“. Мајката на Лук ја спушти слушалката. Ема сè уште беше во шок. „Тоа си ти!“ „Слушај Ема, ми треба голема услуга од тебе. Може ли да ме однесеш до катедрата на наставничката утре, да ја ставиш твојата книга врз тестовите по математика и да изброиш до пет? Ќе го направиш ли тоа за мене? Те молам?“ Ема кимна. Во 10.30 часот наредното утро, за време на паузата, Ема влезе во училницата по математика и ја стави нејзината книга на катедрата на наставничката, врз тестовите. Изброја до пет, како што ѝ беше кажано, потоа ја зема нејзината книга по математика и седна на нејзиното место. Наставничката влезе и наоѓајќи ја Ема сама малку се намршти па ја праша зошто не јаде заедно со нејзините другари надвор. „Не сум гладна. Решив да ги чекам овде“. Наставничката ги зема тестовите и почна да ги оценува. Во меѓувреме Лук веќе беше внатре. Тој ѝ поправи неколку бројки на Ема и почна да ги пишува одговорите на математичките проблеми на неговиот тест. Забележа дека страниците над него исчезнуваат многу брзо. Го забрза темпото за да го заврши својот тест пред да биде предоцна. Само што го беше избришал цртежот на Џокер и се трудеше да го начкрапа последниот одговор на последниот проблем наставничката се посегна по неговиот тест. Немаше време да се тргне па брзо направи форма на насмеано лице покрај одговорот кој го имаше напишано.

Наставничката му стави највисока оцена на Лук на овој тест, напиша голема петка на последната страница и благо се насмевна на слаткото насмеано лице. Го обои со црвено и го остави тестот. Насмевката на Лук се преврте наопаку.

Часот започна. Ема го зеде тестот на Лук заедно со нејзиниот. Најпрво погледна во нејзиниот тест, непрестано гледајќи во неверување. Таа имаше освоено највисока оценка. Потоа го погледна Лук и го препозна неговото поцрвенето и насмеано лице. Таа се обиде да го избрише црвеното мастило, но наставничката го употребила пенкалото кое неможе да се брише. Ги подигна рамениците и се откажа. Изразот на лицето на Лук се претвори во израз на фрустрација. „Одведи ме на мостот и најди ја девојката која проси. Помогни ми да излезам одовде“ – напиша тој. Ема благо климна со главата и брзо ги насочи очите накај наставничката која стоеше пред одделението.

Откако заврши ја училишните обврски Ема ја најде Констанца на мостот. Сеуште неможеше да ја види, но можеше да ја слушне од далечина како ја свири „Синиот Дунав“на виолината. Како што се доближуваше до девојката која проси така тонот се менуваше во „Љубовта на Дунав“ и девојката направи тивок гест барајќи паричка. Ема запре за момент за да може да ја чуе нејзината изведба и потоа фрли паричка во кутијата на Констанца. Девојката која проси ја игнорираше Ема и едноставно си продолжи да ги свири преубавите тонови. Ема сеуште стоеше. Таа фрли втора паричка. Констанца климна со главата во знак на благодарност и продолжи да го свири „Рускиот валцер“. Ема стоеше, слушајќи ја. Таа фрли трета паричка, Костанца почна да ја изведува мелодијата „Танцот на цветовите“ од Чајковски. Ема сврте кон каналот и погледна надолу во триаголните струења на водата и случајните минувачи. Се врати повторно да ја слуша Констанца којашто беше крајно сконцентрирана на нејзината музика. Ема ѝ го покажа на Констанца тестот од Лук потенцирајќи накај тажното, црвено лице. Таа фрли четврта паричка во кутијата. Констанца престана да свири.

Ема чекаше момент во кој Констанца ќе каже барем збор. Конечно таа прозборе: „Земи ги паричките и стави ги во твојата чанта“. Ема погледна во кутијата во која единствени беа четирите парички кои ги имаше фрлено таа во истата. Колебливо се наведна, ги зеде паричките и ги стави во нејзиниот ранец. Констанца почна да свири весела мелодија наречена „Виенски валцер“. Ема сеуште ја гледаше младата вилионистка додека бавно одеше по мостот. Нејзиниот ранец почна да расте сѐ поголем и стануваше сѐ потежок. Ема го спушти својот ранец на тротоарот. Се отвори папката која стоеше блиску до горниот дел на нејзиниот ранец и се појави црвеното лице на Лук, како и остатокот од неговото тело. Ема стоеше вчудоневидено, а потоа се насмевна, зеде син маркер и ги обои неговите образи. Обајцата го свртеа погледот накај Констанца која свиреше на нејзината виолина, а потоа се завртеа еден кон друг, почнаа да потскокнуваат и да танцуваат на музиката.

Кога Лук пристигна дома ја затекна својата мајка како пие вода со шеќер со загрижено лице и насолзени очи. „Каде беше овие два дена?“- праша таа. Лук ја прегрна. „Јас бев на една многу важна мисија- одговори тој, а потоа ѝ го покажа неговиот тест. „,Може ли да одам и да играм сега?“. Таа се насмевна со олеснување и климна со главата во знак на одобрување. Лук и Ема истрчаа во неговата соба, ја отворија вратата и наеднаш кратко застанаа во неверување со подзинати усти, изненадени бидејќи пред нив стоеше Џокер којшто беше во боја, мерејќи ја собата на Лук со лента за мерење. „Убаво е овде, во светот на боите“- забележа тој „ но има премногу нешта кои треба да бидат измерени!“.